

Si la taula parlés

T'acullen en silenci quan hi arrepenges els braços per enfonsar-hi el cap

Eva Armisén

El teu racó és una taula. La que tens a tocar del llit, sota la finestra de Providència: quan hi escrius de matinada, el company de vida se't queixa amb raó del clic-clic del teclat. O la del fons del despatx, amb el cactus de roba damunt l'arxivador i el pati interior a l'esquerra: la cortina ben alçada, que t'agrada aquest tros de cel de Gràcia. O la tauleta plegable amb olor de platja i un terrat a cada banda: en són testimoni les gavines i els veïns del davant. O la negra de potes blaves que vas regalar a la Louise quan vas marxar per sempre del pis del carrer Seixanta. Deu ser morta, ja, la Louise? O qualsevol taula de bar tranquil amb wifi, on puguis plantar el portàtil rosa mentre fas un cafè o una aigua o un suc verd o.

Les teves taules acumulen els llibres que vols tenir a mà, que són més dels que pots llegir. I bolis i llibretes i monedes i paquets de clínexs i gomes de cabell i llistes de tasques pendents. De tant en tant et toca fer neteja per recuperar un pam de taula lliure. Que es torna a omplir tan de pressa com el catàleg de coses per fer.

Creuen en tu més que tu, les teves taules. T'han vist llegir, t'han vist plorar, t'han vist dubtar. T'acullen en silenci quan hi arrepenges els braços per enfonsar-hi el cap. Saben com et salva ordenar paraules.

Eva Piquer